

Andris Ūdris

e-pasts: andrisu@gmail.com

iestudēšanas nosacījumi un citas lugas: <http://andrisu.wix.com/skatuves-nedarbi>

Ne gluži kā pasakās

Darbojas: Princese, Princis, Karalis, Karaliene, Večiņa, Meitene, Mednieks, Sjū, Bū, Egīks, Ansītis, Grietiņa, Feja.

Darbības vietas: pils, nams, mežs.

1

Karaļa pils. Princese un karaliene.

PRINCESE. Negribu! Negribu! Negribu!

KARALIENE. Meitiņ! Tā taču parasti notiek. Princeses precas ar prinčiem!

PRINCESE. Bet es negribu precēties! Man vispār prinči nepatīk!

KARLIENE. Kas tad tev patīk, meitiņ?

PRINCESE. Bruņinieki! Tādi spēcīgi! Ar spīdīgām bruņām un lieliem zobeniem.

KARALIENE. Bruņinieki?

PRINCESE. Jā! Tādi, kuri kauj pūkus. Un izglābj savas iemīlotās.

KARALIENE. Meitiņ, tā taču notiek tikai pasakās.

PRINCESE. Gribu kā pasakā! Es taču esmu princese! Un man pienākas tas, ko es gribu!

KARALIENE. Meitiņ, tas jau ir izlemts! Drīz ieradīsies princis, lai lūgtu tavu roku. Un tavs tēvs piekritīs.

PRINCESE. Bet es nepiekritīšu!

KARALIENE. Tev, meitiņ, šeit nav nekādas teikšanas.

PRINCESE. Jūs man vēl redzēsiet!

Princese prom.

2

Fejas nams. Feja. Ierodas Ansītis un Grietiņa.

FEJA. Kas klauvē pie mana namiņa durvīm? Kas traucē manu četrdesmit meitiņu naktsmieru?

ANSĪTIS. Tie esam mēs. Divi nomaldījušies bārenīši.

FEJA. Tad ienāciet! Kādi jauka meitenīte. Kā tevi sauc?

GRIETIŅA. Es esmu ...

ANSĪTIS. Mums nav vārdu. Visi mani sauc par puiku. Bet manu māsu par skuķi.

FEJA. Tā gan nav labi. Es tevi saukšu par Ansīti. Bet šo jauko puķīti par Grietiņu.

GRIETIŅA. Paldies, tantiņ, ka ielaidāt mūs pārnakšņot.

FEJA. Sauc mani par krustmāmiņu, bērniņ.

GRIETIŅA. Krustmāmiņ, mežā bija tik briesmīgi.

FEJA. Mežs nav domāts divu mazu bērnu pastaigai. Ko jūs tur darījāt?

ANSĪTIS. Mēs apmaldījāmies.

GRIETIŅA. Un slēpāmies no vilka.

FEJA. Jā, esot neradījums uzklīdis. Aiznesis kādam zemniekam govi un bērņus. Bet tagad jūs esat drošībā.

ANSĪTIS. Krustmāmiņ, kas šī ir par vietu?

FEJA. Šis ir mans namiņš, kurā noguruši ceļinieki var manu meitiņu aprūpē pārnakšņot.

ANSĪTIS. Nevar būt, ka tev ir četrdesmit meitas. Tu izskaties tik jauna.

GRIETIŅA. Un tik skaista! Kā pasaku princese!

FEJA. Paldies, Grietiņ! Tu pati esi kā mazs pumpuriņš, kas vēl uzziedēs. Meitiņas man pieņemtas. Visas, tāpat kā jūs, man naktsmājas lūgušas, un palikušas. Arī tu, Grietiņ, vari droši šeit palikt. Kļūsi par manu meitiņu un palīdzēsi gādāt par ceļiniekiem.

GRIETIŅA. Un mans brālītis? Vai viņš var palikt?

FEJA. Vīrieši gan šeit uz ilgu laiku nepaliek. Tie aiziet un atkal atgriežas. Bet, domāju, ka mēs varētu pieļaut izņēmumu. Ansītis izskatās tik jauks, ka arī varēs palikt.

GRIETIŅA. Paldies, krustmāmiņ.

FEJA. Dzirdu, ka tējkanna jau mutuļo. Gaidiet mani tepat! Es tūlīt atgriezīšos ar tēju un kūciņām.

GRIETIŅA. Labi, krustmāmiņ.

Feja prom.

ANSĪTIS. Ātri! Bēgam prom!

GRIETIŅA. Kāpēc mums atkal jābēg? Krustmāmiņa teica, ka varam šeit palikt.

ANSĪTIS. Un strādāt viņas labā. Vai tad tu nedzirdēji?

GRIETIŅA. Bet te ir tēja un kūciņas!

ANSĪTIS. Vai tu vēlies par tās dīvainās tantes ceļiniekiem gādāt?

GRIETIŅA. Nē, nevēlos!

ANSĪTIS. Tad mums jāiet prom. Paskaties, vai kāds nenāk. Es tikmēr paraudzīšu, vai nav kas ēdams.

GRIETIŅA. Labi, brālīt!

ANSĪTIS. Nu? Vai neviens nenāk?

GRIETIŅA. Nē, nenāk. Pa blakus istabu tikai ceļinieki staigā.

ANSĪTIS. Tad mums jābūt klusiem, kā pelītēm.

GRIETIŅA. Brālīt, kāpēc ceļinieki visas savas drēbes atdod krustmāmiņas meitiņām? Arī monētas un zobenus.

ANSĪTIS. Ko? Tiešām pliki! Tā tava krustmāmiņa patiesībā ir laupītāja!

GRIETIŅA. Bet viņa ir tik laipna.

ANSĪTIS. Lai apmānītu ceļiniekus. Viņa tos ievilina savā namiņā un atstāj bez biksēm.

GRIETIŅA. Brālīt, man ir bail!

ANSĪTIS. Ātri! Laižamies, ko kājas nes!

Abi prom.

3

Karaļa pils. Karalis, ierodas večiņa.

VEČIŅA. Piedodiet, ka traucēju, augstība.

KARALIS. Kā tu te iekļuvi?

VEČIŅA. Pa pils vārtiem, augstība.

KARALIS. Kāpēc mani sargi tevi ielaida?

VEČIŅA. Augstība, pie vārtiem nebija neviena sarga.

KARALIS. Pareizi! Pavisam aizmirsu. Es taču visus sargus aizsūtīju noķert ļauno vilku.

Runā, večiņ! Kādi vēji tevi atnesuši uz pili?

VEČIŅA. Lai pelnītu iztiku, pārdošanai tirgū cepu mazus piparkūku namiņus. Daudzas dienas mīcīju, rullēju, cepu un glazēju. Bet pa nakti, kamēr gulēju, kāds uzlauza manas meža būdiņas durvis un nograuza visus piparkūku namiņus līdz pat pamatiem.

KARALIS. Vai redzēji, kurš to paveica?

VEČIŅA. Nē! Man ir ļoti stiprs miegs. Kad pamodos, nebija ne piparkūku, ne ļaundara.

KARALIS. Vilks! Tas noteikti ir vilks, kurš manu mežu terorizē.

Ierodas princese.

PRINCESE. Tētiņ, tev viņam ir jāatsaka!

KARALIS. Tu precēsies ar princi. Kā jau tas ir norunāts.

PRINCESE. Tu nedrīksti tā darīt! Kā tad paliek ar manām tiesībām?

KARALIS. Tev ir tiesības uz princi, meit! Tāpat kā šai večiņai ir tiesības uz taisnu tiesu.

PRINCESE. Šai raganai?

VEČIŅA. Es neesmu ragana, augstība.

PRINCESE. Esi gan! Tētiņ, tā ragana ir ieradusies, lai mani noburtu!

KARALIS. Nerunā muļķības, meit!

VEČIŅA. Es nevienu negribu noburt.

PRINCESE. Gribi gan! Tēt, vai tad tu neredzi? Viņa man uzliks lāstu!

KARALIS. Kādu lāstu?

PRINCESE. Ja tu mani izdosi par sievu princim, nevis varonīgam bruņiniekam, es aizmigšu mūžīgā miegā.

KARALIS. Ha, ha, ha...

PRINCESE. Tas nav smieklīgi.

KARALIS. Meit, posies labāk kāzām. Iztiksim bez scēnām.

PRINCESE. Tu man to vēl pieminēsi!

Princese prom.

VEČIŅA. Atvainojos, augstība! Es tiešām nevēlos lāstu uzlikt.

KARALIS. Nē, es esmu tas, kurš atvainojas. Princesei šobrīd trakais tīņa vecums ar visām no tā izrietošajām sekām. Ceru, ka laulības vedīs pie prāta. Kas attiecas uz vilku, tad mani vīri to atradīs, un tad es viņu vedīšu pie taisnas tiesas.

VEČIŅA. Augstība, esmu daudzas dienas nākusi un ļoti nogurusi. Turklāt man bail vienai doties atpakaļ uz būdiņu, ja mežā vilks ārdās.

KARALIS. Paliec pagaidām tepat, pilī. Kad vilks tiks noķerts, varēsi atgriezties mājās.

VEČIŅA. Pateicos, augstība.

Ierodas princis.

PRINCIS. Lai esi sveicināts, cienītais karali!

KARALIS. Laiņi lūgts manā pilī, princi! Mēs tevi jau gaidām.

PRINCIS. Vai arī princese mani gaida?

KARALIS. Bet protams. Viņa nespēj sagaidīt, kad varēs kļūt par tavu sievu.

PRINCIS. Es arī nespēju sagaidīt.

KARALIS. Lūk, arī viņa nāk.

Ierodas karaliene un princese.

KARALIENE. Princi! Kāds prieks! Princese par tevi vien runā. Vai ne, meitiņ?

PRINCESE. Runāju gan!

PRINCIS. Lai esat sveicinātas, augstības! Man nav naktsmiera kopš brīža, kad saņēmu no tēva ziņu par gaidāmajām precībām. Esmu pārvarējis kalnus, tuksnešus un jūras, lai stātos savas iecerētās priekšā! Karaliene, Jūs esat tik skaista. Un Jūsu meita! Tāda daile! Ak, man tāds prieks beidzot tikties! Es neesmu liels runātājs, tāpēc ķeršos uzreiz vērsim pie ragiem. Jūsu augstība, es jutīšos ļoti pagodināts, ja Jūs ļaujiet man apprecēt Jūsu meitu!

PRINCESE. Pag, pag! Ne tik strauji! Cik pūķus tu esi nokāvis?

PRINCIS. Nevienu, dārgā princese.

PRINCESE. Ak tā! Un cik princešu tu esi izglābis?

PRINCIS. No kā?

PRINCESE. No pūķiem!

PRINCIS. Bet tie jau ir tikai pasakās!

PRINCESE. Tad vismaz bruņas tev ir?

PRINCIS. Nē, nav.

PRINCESE. Un zobens? Cik liels ir tavs zobens?

PRINCIS. Zobens kā zobens. Es savējo ar citiem neesmu samērījis.

PRINCESE. Tad parādi man! Gribu redzēt!

KARALIS. Labi! Meit, būs gana ar augsto viesi runāts. Dārgais princi, tavs lūgums ir uzklauts un taps izpildīts. Mana meita izies pie tevis par sievu. Tūlīt pat sākam gatavoties kāzām!

PRINCIS. Princese, kas tev notika? Mīļotā?

KARALIENE. Meitiņ! Kas notika?

KARALIS. Meit, beidz māžoties! Celies augšā!

KARALIENE. Neizskatās, ka viņa māžotos! Viņa krāc!

PRINCIS. Princese ir aizmigusi!

KARALIS. Mosties! Meit, mosties!

KARALIENE. Meitiņ, lūdzu, celies augšā!

KARALIS. Aizmigusi mūžīgā miegā! Tā, it kā večiņa tiešām būtu viņai lāstu uzlikusi.

KARALIENE. Kādu lāstu? Ragana! Ko tu izdarīji?

VEČIŅA. Jūsu augstība, es neesmu ragana. Tā nav mana vaina!

KARALIENE. Kā vaina tad tā ir?

VEČIŅA. Nezinu, augstība. Bet ja tiesa, ka tā ir kāda burvestība, tad tā ir atburama atpakaļ.

KARALIS. Kā?

VEČIŅA. Es nezinu, augstība. Bet esmu dzirdējusi par kādu feju, kura lieliski rīkojoties ar burvju nūjiņām. Viņa izpildot visas vēlēšanās. Ne vienu vien dusošu vīrišķi esot atmodinājusi. Varbūt feja var arī princesi pamodināt.

PRINCIS. Kur man meklēt šo feju?

VEČIŅA. Meža austrumu pusē slejoties viņas nams. Bet ne katrs, kurš iegājis, spēj no tā atgriezties.

PRINCIS. Es viņu atradīšu! Un atgriezīšos.

KARALIS. Es tev labprāt sūtītu līdzī savus vīrus, lai tu būtu drošībā. Bet visi tvarsta vilku.

PRINCIS. Nekas! Es no vilka nebaidos! Domas par princesi būs mans sabiedrotais. Es noteikti noņemšu lāstu, lai pamodinātu mīļoto.

KARALIENE. Ak, dārgais princi! Kāda drosme un iznesība!

VEČIŅA. Kāda apņēmība! Gluži kā pasaku bruņinieks.

PRINCIS. Jebko mīļotās labā!

4

Mežs. Meitene un mednieks.

MEITENE. Ai! Kas tur taurē?

MEDNIEKS. Nebaidies, meitenīt. Tas esmu tikai es.

MEITENE. Kāpēc tā jātaurē?

MEDNIEKS. Ar taures skaņām es sveicinu ceļiniekus. Iebiedēju laupītājus. Un dzenu medījumu.

MEITENE. Un ko tu dari tagad? Sveicini, iebiedē vai medī?

MEDNIEKS. To nekad nevar skaidri zināt. Ko tu te, mežā, viena pati dari?

MEITENE. Es dodos uz pili pie vecmāmiņas.

MEDNIEKS. Un ko tu darīsi pie vecmāmiņas?

MEITENE. Nesu viņai pīrādziņus.

MEDNIEKS. Pīrādziņi! Izklusās gardi!

MEITENE. Jā, tie tiešam ir gardi. Ar cūkgaļu.

MEDNIEKS. Oho! Man tā patīk cūkgaļa!

MEITENE. Tad droši cienājies, spalvainais onkuli.

MEDNIEKS. Paldies, meitenīt! Tu nu gan esi laipna.

MEITENE. Vecmāmiņa vienmēr saka, ka pret visiem jābūt laipnai.

MEDNIEKS. Gudra tava vecmāmiņa.

MEITENE. Gudra gan! Un ļoti prasmīga! Viņa man pašuva šo sarkano apmetni.

MEDNIEKS. Patiešām smalks darbs! Man arī šo to vajag salāpīt. Varbūt vari mani pie viņas pavadīt?

MEITENE. Nē, nevaru. Man vecmāmiņa mācīja, ka nekur nedrīkst iet kopā ar svešiem onkuļiem.

MEDNIEKS. Cik žēl!

MEITENE. Žēl gan! Es tad nu dodos. Tu taču man nesekosi?

MEDNIEKS. Nē, nesekošu. Tikai esi uzmanīga. Mežā klīstot briesmīgs vilks.

MEITENE. Es vienmēr esmu uzmanīga.

Meitene prom.

MEDNIEKS. Tad jau nāksies pašam atrast ceļu pie vecmāmiņas.

Mednieks prom.

Ierodas Egīks un Sjū.

EĢIKS. Kur tas lops pazuda?

SJŪ. Tepat kaut kur jābūt. Tikko taurēja.

EĢIKS. Ka kraušu pa to pretīgo tauri!

Ierodas Bū.

BŪ. Pagaidiet taču mani! Kāpēc tik traki jāskrien?

EĢIKS. Tāpēc, ka tas lops ātri pārvietojas.

SJŪ. Aiziet! Tad kustamies, kamēr šis nav pazudis!

Sjū un Egīks prom.

BŪ. Atkal! Nē, man pietiek! Es palieku tepat!

Ierodas Ansītis un Grietiņa.

GRIETIŅA. Brālīt, kas tā par smaku?

ANSĪTIS. Lai smird! Ejam!

BŪ. Te kāds ir! Nāciet atpakaļ!

Ierodas Egīks un Sjū!

GRIETIŅA. Ā!

ANSĪTIS. Fui! Nu riktīgi pēc cūkām!

EĢIKS. Nemuldi! Pašu nokaušu, kā cūku!

SJŪ. Kā divas!

GRIETIŅA. Palīgā!

BŪ. Klusu!

ANSĪTIS. Māsiņ, bēgam!

SJŪ. Nav jēga bēgt! No mūsu trijotnes vēl neviens nav spējis paslēpties!

BŪ. Izņemot to taurētāju.

SJŪ. Tas ir tikai tevis dēļ!

BŪ. Nav mana vaina, ka nespējam viņu sadzīt rokā.

SJŪ. Diez kā vaina tad tā ir, ja ne tavējā?

BŪ. Visi nevar skriet bez atpūtas un ēdiena! Es nemaz negribēju viņam sekot! Liela bēda!

Pazudis klēpis salmu!

SJŪ. Vismaz divi!

EĢIKS. Mierā, bābas! Bērneļi! Kas jūs esat un kurp dodaties?

ANSĪTIS. Es esmu Ansītis. Un tā ir Grietiņa.

GRIETIŅA. Labdien, laupītāju banda!

SJŪ. Mēs neesam laupītāji.

GRIETIŅA. Kas tad?

SJŪ. Esmu karotāja Sjū!

BŪ. Esmu Sjū māsa. Karotāja Bū.

SJŪ. Pīkstule tu esi, ne karotāja.

ANSĪTIS. Un kas esi tu?

EĢIKS. Esmu viņu brālis. Eģiks.

GRIETIŅA. Prieks iepazīties. Bū, Sjū un Eģik.

SJŪ. Un tagad atklājiet, ko te meklējat!

GRIETIŅA. Mēs gribam atrast ceļu atpakaļ uz mājām, bet nemākam.

ANSĪTIS. Nē, negribam gan!

EĢIKS. Nesaprotu! Tad gribat uz māju vai negribat?

ANSĪTIS. Gribam! Bet mēs tur nevienam neesam vajadzīgi.

SJŪ. Saprotu! Kam gan tādi divi nosmulējušies bērneļi būtu vajadzīgi?

BŪ. Nekļūsti rupja. Bērniņi apmaldījušies. Vajag palīdzēt.

EĢIKS. Nav laika palīdzēt. Mums jānoķer mežonis.

ANSĪTIS. Kāds mežonis?

EĢIKS. Tas, kurš izpostīja manu māsu būdas.

ANSĪTIS. Vilks!

BŪ. Kāds vilks?

ANSĪTIS. Klīstot pa mežu briesmīgs vilks. Gaudojot un, plēšot visu, kas plēšams. Tas pats arī būs jūsu būdas izpostītājs.

EĢIKS. Tad tam lopam ir arī vārds? Vilks! Noķeršu un izvārīšu!

SJŪ. Jā! Par to, ka viņš manai būdai jumta salmus noplēsa. Un manas māšas būdai zaru žogu sagāza!

BŪ. Neko taču nesagāza. Nudien! Klēpi žagaru noplēsa. Jau sen būtu salabojusi, ja nebūtu šīs pēdu dzišanas.

SJŪ. Taisnībai jābūt! Noķersim un izvārīsim!

EĢIKS. Aiziet! Pakaļ Vilkam!

Eģiks un Sjū prom.

BŪ. Jau atkal jāskrien! Cik tad var? Lēnāk!

Bū prom.

ANSĪTIS. Mums arī jādodas tālāk.

GRIETIŅA. Varbūt labāk vajadzēja viņiem izstāstīt?

ANSĪTIS. Lai tie smirdīgie mežoņi mūs izvārītu?

GRIETIŅA. Varbūt neizvārītu.

ANSĪTIS. Nu tad skrien! Pastāsti tam Eģikam, ka mēs jumta salmus noplēsām, lai būtu uz kā nakti pārļaut. Ka žagarus no žoga paņēmām ugunskuram. Lai vilku atbaidītu.

GRIETIŅA. Nekāda vilka nav. Tu viņu izdomāji, lai mani biedētu.

ANSĪTIS. Ir gan! Tu taču pati dzirdēji to kaušānu.

GRIETIŅA. Dzirdēju.

ANSĪTIS. Ja ir kaušāna, tad ir arī vilks.

GRIETIŅA. Mēs esam ļoti slikti bērni. Tāpēc tētis mūs patrieca.

ANSĪTIS. Viņš mūs pasūtīja, jo tu ļāvi mūsu vienīgajai govij aizbēgt.

GRIETIŅA. Es neļāvu. Viņa pati aizbēga!

ANSĪTIS. Tev tā bija jāpieskata.

GRIETIŅA. Bet es taču pieskatīju. Es pavisam skaidri redzēju, kā govs aizskrēja uz mežu. Tu biji tas, kurš pateica, ka govi aiznesis vilks.

ANSĪTIS. Jā, lai tētis nevainotu tevi. Bet tagad mums jācenšas izdzīvot jebkādiem līdzekļiem. Gluži kā laupītājiem - ar zagšanu un meliem. Ejam!

GRIETIŅA. Uz kuriem? Vajadzēja labāk palikt pie tās veciņas ar piparkūkām.

ANSĪTIS. Tā vecene mūs pašu būtu apēdusi, kad pamostos un ieraudzītu, ka visas viņas piparkūkas pazudušas.

GRIETIŅA. Bet man gribējās ēst! Un tu izgāzi durvis.

ANSĪTIS. Neizgāzu! Es tikai piekļāvēju. Durvis bija tik izdrupušas, ka no sava svara sagāzās.

GRIETIŅA. Nesmuki sanāca.

ANSĪTIS. Tieši tāpēc mēs nedrīkstējām palikt. Ejam!

GRIETIŅA. Nē! Vispirms pasaki! Uz kuriem mēs iesim?

ANSĪTIS. Kuš! Kāds nāk!

Ierodas meitene.

MEITENE. Vai neredzējāt mežoni?

GRIETIŅA. Kādu mežoni?

MEITENE. Tāds smirdīgs! Viņš samīdīja manu groziņu!

GRIETIŅA. Vilks! Aizgāja uz to pusi.

MEITENE. Vilks! Nu pagaidi! Es tevi vēl noķeršu!

Meitene prom.

ANSĪTIS. Mums pēc iespējas ātrāk jānokļūst drošībā. Savādāk tiešām ņemsim nelabu galu. Mežs pilns ar smirdīgām cūkām, vilkiem un trakiem sievišķiem apmetņos. Kāds noteikti mūs nomušīs.

GRIETIŅA. Kur tad ir tā drošība?

ANSĪTIS. Mums jāatrod kāds no karaļa sargiem. Viņš mūs aizvedīs uz pili. Tur būs droši.

GRIETIŅA. Labi! Tad ejam meklēt!

ANSĪTIS. Ejam!

Abi prom.

5

Fejas nams. Feja, ierodas princis.

PRINCIS. Labdien! Vai Jūs būtu cienījamā feja?

FEJA. Daudzos vārdos mani sauc. Par Laumiņu, Žannu un Eleonoru. Vari mani saukt arī par Feju.

PRINCIS. Bet vai Jūs protat rīkoties ar burvju nūjiņu?

FEJA. Es pārzinu daudzas mākslas. Protu rīkoties gan ar burvju nūjiņām, gan zobeniem.

PRINCIS. Un kā ar aizmigušo pamodināšanu? Vai to protat?

FEJA. Vēl neesmu saskārusies ar tādu aizmigušo, kurš manās rokās nekļūtu žiperīgs.

PRINCIS. Tāds prieks Jūs beidzot sastapt, ak, cienījamā feja!

FEJA. Kā jau visiem.

PRINCIS. Manai iemīļotajai ir nepieciešama palīdzība.

FEJA. Iemīļotajai?

PRINCIS. Jā! Princesei ir uzlikts nejauks lāsts un viņa ir aizmigusi mūžīgā miegā.

FEJA. Tā taču notiek tikai pasakās!

PRINCIS. Nē, tā tiešām ir.

FEJA. Un kā tas notika?

PRINCIS. Es aizbraucu lūgt viņas roku. Princese izskatījās tik skaista, ka man, brīžiem, mēle pinās. Bet tad viņa savos vārdos palika arvien aukstāka un aukstāka, līdz aizmiga.

FEJA. Ak tad auksta kā varde, saki.

PRINCIS. Nē, viņa nav auksta. Tikai aizmigusi.

FEJA. Es neticu, ka var būt tā, kā stāsti.

PRINCIS. Tad nāciet līdz un pārliecinieties pati! Atlīdzināšu, kā vien vēlēšities, ak, varenā feja!

FEJA. Labi, dosimies ceļā rīt, līdz ar gaismiņu.

PRINCIS. Kāpēc ne tūlīt?

FEJA. Naktī mežā ir bīstami. Tur klīstot vilks.

PRINCIS. Domas par iemīļoto būs kopā ar mani! Tās palīdzēs arī pret vilku.

FEJA. Ak! Pirmā mīlestība! Tik skaisti! Nāc, es tev ieradīšu dažas dzīves gudrības.

6

Mežs. Mednieks, Egīks un Sjū.

EĢIKS. Beidzot mēs tevi panācām, Vilk!

SJŪ. Uzšausim pa to viņa pretīgo tauri! Pēc tam izvārsim!

MEDNIEKS. Bet es taču neesmu vilks! Esmu tāds pats cilvēks, kā jūs abi! Liecieties mierā!

EĢIKS. Esi vai neesi vilks, vienalga esi vainīgs!

MEDNIEKS. Pie kā?

SJŪ. Tu noplēsi jumtu manai būdai! Un izpostīji māsas žogu!

MEDNIEKS. Tas taču nebiju es! Tie bija bērni!

EĢIKS. Nemuldi! Pieņem savu likteni kā vīrs!

MEDNIEKS. Es nemuldu!

Ierodas Bū.

BŪ. Nu tad beidzot es jūs panācu!

MEDNIEKS. Lūdzu, noticiet man. Es neesmu jūsu meklētais vilks!

SJŪ. Melo! Es tajā naktī dzirdēju tavu tauri!

MEDNIEKS. Es taurēju, jo centos aizbiedēt huligānus!

SJŪ. Melis! Uzvārsim viņu!

BŪ. Pagaidi! Tiešām! Sjū! Ja jau viņš noplēsa tavu jumtu, tad kādēļ taurēja? Tā viņš sevi tikai nodotu.

EĢIKS. Tad kāpēc tu no mums visu laiku bēgi?

MEDNIEKS. Es ne no viena nebēgu! Arī es meklēju vilku. Tikai nevaru atrast pat viņa pēdas.

BŪ. Tad jau tas ir tikai nepatīkams pārpratums.

EĢIKS. Šķiet, ka spalvainais vīrs runā taisnību.

SJŪ. Bet kāds tomēr man to jumtu noplēsa. Kas?

MEDNIEKS. Tai naktī redzēju divus bērņeļus, kas jumta salmus plucina. Iepūtu taurē. Viņi paķēra pa salmu klēpim, un aizbēga.

BŪ. Kas par bērņeļiem?

MEDNIEKI. Puisītis un meitenīte. Vēl pavisam maziņi.

EĢIKS. Ka tik tie nebūs tie paši, kuri meklē mājas.

SJŪ. Noķert un uzvārtīt! Skrienam!

BŪ. Nē! Nedrīkst bērņus vārtīt!

SJŪ. Arī to veceni, kas pērn man tirgū pupas pārdeva, mēs nedrīkstējām vārtīt! Teica, ka augšot līdz debesīm. Būšot pupas kā olas! Visus izvārtīt!

BŪ. Mēs taču neesam nekādi mežoņi! Ir jārīkojas civilizēti!

EĢIKS. Kā tad tas būtu?

BŪ. Mums jāiet pie karaļa. Lai viņš spriež taisnu tiesu. Gan par bērņiem, gan veceni.

EĢIKS. Labi! Ātri pie karaļa! Paldies, spalvaini!

SJŪ. Skrienam!

Eģiks un Sjū prom.

BŪ. Atkal jau jāskrien. Paldies par palīdzību.

MEDNIEKS. Nav par ko. Lai veicas!

BŪ. Pagaidiet! Eģik! Sjū! Lēnāk!

Bū prom.

Ierodas meitene.

MEITENE. Ak! Tas esi tu, spalvainais onkuli!

MEDNIEKS. Meitene sarkanajā apmetnī. Esi sveicināta! Vai vecmāmiņai garšoja pīrāgi?

MEITENE. Es viņai tos neaiznesu.

MEDNIEKS. Pati apēdi? Es arī nebūtu noturējies, ja grozā tādi kārumi.

MEITENE. Nē, neapēdu. Man uzbruka vilks un samīdīja groziņu ar visiem pīrāgiem.

MEDNIEKS. Vilks? Visi par viņu vien runā. Bet es pat vilka pēdas šajā mežā neesmu redzējis.

MEITENE. Bet ir! Tāds smirdīgs! Ar lielu vāli.

MEDNIEKS. Tad jau tas ir cilvēks!

MEITENE. Jā, cilvēks. Bet sauc viņu par Vilku!

MEDNIEKS. Nē, nesauc gan! Viņu sauc par Egīku.

MEITENE. Ka tu to zini?

MEDNIEKS. Jo es viņu pirms neilga brīža satiku. Kopā ar divām tādām pašām mežonēm aizskrēja uz pili pie karaļa.

MEITENE. Ak tā? Egīk! Nu pagaidi! Es tevi pašu samīdīšu!

Meitene prom.

MEDNIEKS. Lai veicas! Pag, pag! Žogus un jumtus plēš bērni. Pīrādziņus mīda mežoni. Tad jau varbūt arī to zemnieka govi vilks nemaz neaiznesa. Varbūt kāds vienkārši stāsta pasakas. Tas steidzami jāpavēsta karalim.

Mednieks prom.

7

Karaļa pils. Karalis, vecīņa, Ansītis, Grietiņa, Egīks, Sjū, Bū un meitene.

SJŪ. Tie sīkie noplēsa manas būdas jumtu!

BŪ. Un sagāza manu žogu!

VEČIŅA. Arī manas durvis izgāza!

ANSĪTIS. Durvis pašas sagāzās!

VEČIŅA. Un mani piparkūku namiņi! Arī tos viņi nograuzā!

GRIETIŅA. Bet man gribējās ēst!

SJŪ. Tā vecene man pārdeva pupas, kas nedzina asnus!

VEČIŅA. Katrā partijā gadās kāds brāķis.

MEITENE. Bet tu samīdīji manus pīrādziņus!

EĢIKS. Tas bija netīšām! Nav ko vazāties karotājiem pa kājām!

MEITENE. Es tevi pašu tūdaļ samīdīšu! Tu, smirdīgā cūka!

EĢIKS. Pati cūka!

SJŪ. Mēs vienkārši esam nosvīduši!

BŪ. Jo visu laiku jāskrien bez apstājas.

SJŪ. Beidz pīkstēt! Tu nemaz neesi īsta karotāja!

KARALIS. Mierā! Klusumu zālē! Esmu uzklauzījis jūsu visu stāstus, un pieņēmis taisnīgu lēmumu.

Ierodas karaliene.

KARALIENE. Mīļais! Aiz mūriem klīst kāds spalvains mežonis. Gaudo un pūš. Lai šo ielaižot!

GRIETIŅA. Vilks!

EĢIKS. Nav nekāds vilks! Viņš ir tāds pats vīrs, kā es.

KARALIS. Kāds no jūsējiem?

EĢIKS. Nē, kaut kāds spalvains mežonis ar tauri.

KARALIS. Mīļā, kāpēc viņš nenāk iekšā?

KARALIENE. Jo no meža atgriezās tavi sargi.

KARALIS. Lai ielaiž! Lai tas mežonis nāk šurpu! Varbūt arī šim kāds pāri nodarījis.

KARALIENE. Kā teiksi, dārgais!

Karaliene prom.

Ierodas mednieks.

MEDNIEKS. Jūsu augstība!

KARALIS. Kas tu esi?

MEDNIEKS. Esmu Vilhelms. Viens no medniekiem, kuru nosūtījāt uz mežu vilka medībās. Nāku ar labu vēsti.

KARALIS. Kādu?

MEDNIEKS. Nekāda vilka nav! Mežā nav pat viņa pēdu. Tās visas ir pasakas.

KARALIS. To es pats jau paguvu saprast. Kāpēc baumām vienmēr ir ātrākas kājas kā patiesībai? Vai tāda ir mana karaļvalsts? Cits citu māna un krāpj! Labi! Es esmu saprātīgs karalis, tāpēc pieņemu saprātīgu lēmumu. Eģik, Sjū un Bū! Jums pietiks ar savu kareivīgo dabu manus pavalstniekus biedēt. Turpmāk būsiet ziedošanu vācēji. Bet vispirms - uz upi mazgāties! Lai es vairs jūsu smaku nejūstu!

EĢIKS, SJŪ, BŪ. Kā pavēlat, majestāte.

KARALIS. Lieki neklanieties! Marš, mazgāties!

Eģiks, Sjū un Bū prom.

KARALIS. Ansīt un Grietiņ! Tā kā tēvs jūs esot padzinis, tad acīmredzot nav spējīgs nodarboties ar bērnu izglītošanu. Nododu jūs večiņai audzināšanā. Palīdziet viņai mājas solī! Bet tu, večiņ, viņus labo baro un uzaudzini par krietniem cilvēkiem!

VEČIŅA. Protams, augstība.

Večiņa, Ansītis un Grietiņa prom.

KARALIS. Tu, meitiņ, dodies uz pils virtuvi pēc jauniem pīrādziņiem, ko aiznest vecmāmiņai. Un pieraugi, vairs pa mežu viena pati nestaigā. Lai mednieks tevi vienmēr pavada!

MEITENE. Paldies, augstība!

KARALIS. Medniek, apvelc pieklājīgas drānas! Lai neviens tevi vairs par vilku neuzskata. Tu dosies atpakaļ uz mežu un pieskatīsi, lai jaunas nekārtības nerastos.

MEDNIEKS. Augstība, Jūsu vārds man likums.

Mednieks un meitene prom.

KARALIS. Ja ar meitu būtu tikpat vienkārši, kā ar karaļvalsti, es būtu laimīgākais vīrs zemes virsū.

Ierodas Karaliene.

KARALIENE. Mīļais, labas ziņas! Princis atgriezies! Kopā ar viņu ieradusies arī feja!

KARALIS. Tad ātrāk dodamies modināt meitu!

Ierodas princis un feja.

KARALIS. Ar atgriešanos, princi! Vai šī būtu feja, kas manu meitu pamodinās?

PRINCIS. Tā pati, augstība!

FEJA. Nē, es princesi nevaru pamodināt.

KARALIENE. Ko tad mums darīt? Vai ir kāds, kas viņu var pamodināt?

FEJA. Var gan! Lai pamodinātu princesi, ir vajadzīgs brīnums, ne es.

KARALIENE. Bet brīnumi taču ir tikai pasakās!

FEJA. Brīnumi ir arī dzīvē.

KARALIENE. Kādi tad?

FEJA. Ar smagu darbu panākti. Princi, ir laiks apgūtās prasmes pielietot un modināt princesi!

Princis noskūpstā princesi.

PRINCESE. Princi, tu atgriezies.

PRINCIS. Kā jau solīju.

PRINCESE. Tu manis dēļ viens pats šķērsoji bīstamo mežu.

PRINCIS. Un šķērsotu vēlreiz.

PRINCESE. Vai tu manis dēļ cīnītos ar pūķiem?

PRINCIS. Tevis dēļ es cīnītos ar pūķiem, rūķiem un visiem citiem mošķiem, kādi vien pasakās izdomāti. Es pat apvilksu spožas bruņas, ja tu tā vēlēšies.

PRINCESE. Ak, mīlais princi! Es tevi mīlu.

PRINCIS. Arī es tevi mīlu, mana princese.

KARALIENE. Feja, šķiet, ka brīnums ir noticis. Tu esi spējusi vest pie prata mūsu princesi.

FEJA. Prieks kalpot, augstība.

KARALIS. Cik skaista diena! Rīkosim balli par godu kāzām! Izsūtīt ziņnešus pa visu karaļvalsti! Lai sanāk ļaudis no malu malām! Gan lieli, gan mazi. Spalvaini un smirdīgi. Nevienu nedrīkst apdalīt! Visiem ir jāierodas svinēt!

PRIEKŠKARS.